

Elegie

Andrei Șerbănescu

Atât de trist e dorul meu,
Păgân, la trap, cu pasul greu
Și atât de lungi mi-s lamentări
Din vechi chemări.

De-un cântec dulce, părintesc,
Fantasme-n chinuri îmi trudesco,
Cu amare lacrimi de opal -
Satanic val.

Dar lacom am rămas de vremei,
Cu pumnii strânși și ochi vicleni,
Purtând pe baargicul întins
Narcotic vis.

Pe fuste dulci ca un orfan
Zefir, un prunc cu chip bălan,
În palme-albastre mi-am culcat
Și alintat.

Avan lipit-am, dragi, în zbor,
Săruturi dulci, peceti de-amor,
Pe candelă ce vor păli,
În nopți pustii.

Cu ochi de văduvă,-mpietriți,
Etern, privii la voi, părinți,
Din voalul rece de mormânt
Vecinic sfânt...

Cum din sclipiri, un vis pieri,
În mreaja vechilor stafii,
Așa și eu, cu masca lor,
Aștept să mor...